Alkotmánybíróság
1015 Budapest, Donáti u. 35-45.
1535 Budapest, Pf. 773.

| ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG | |
|---|---|
| Ügyszám: IV/ 3266 - 1/2015 | |
| Érkezett: 2015 DEC 31. | |
| Példány: 1 | Kezelőiroda: |
| Melléklet: 1 db | |

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [redacted] és alulírott [redacted] az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. §-a alapján alkotmányjogi panaszt terjesztünk elő. Kérjük a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 10.K.27.134/2013/53. sz. és a Kúria 2015.06.24-i Kfv.III.35.366/2014/14. számú ítéleteinek alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azokat, mivel azok alaptörvény-ellenesek, sértik az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdésében biztosított sérthetetlenséghez és elidegeníthetetlenséghez fűződő alapvető jogainkat, a II. cikkben minket megillető emberi méltósághoz való jogainkat, a magán- és családi élet tiszteletben tartásához való jogainkat (VI. cikk (1) bekezdése), az anyanyelvhasználathoz való jogunkat (XXIX. cikk (1) bekezdés), a XXIV. cikk (1) bekezdésében garantált tisztességes eljáráshoz való jogainkat, a tulajdonhoz való jogainkat (XIII. cikk (1) bekezdése), a Nemzeti hitvallással ellentétesek, és a hátrányos megkülönböztetés tilalmába ütköznek (XV. cikk (2) bekezdése).

Kérelmünk indokolásaként az alábbiakat adjuk elő:

1. Az alkotmányjogi panaszt az Abtv. 27. §-a alapján terjesztjük elő, amely szerint alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy(ek) alkotmányjogi panasszal fordulhat(nak) az Alkotmánybíróséghoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

1.1. Egyedi ügyben érintett személyek vagyunk. Az alkotmányjogi panaszunkkal támadott ítélet olyan egyesített ügyben született, amelyben felperesként szerepeltünk. A per a keresetünket elutasító Kúria jogerős ítéletével zárult. Ennélfogva alapjogsérelmünk személyes és közvetlen, tényleges és aktuális érintettségünk folytán következett be.

1.2. A támadott ítélet az ügy érdemében hozott döntés. A Kúria, a keresetünket elutasító elsőfokú ítélettel egyetértve, megállapította, hogy a minimális megélhetésünket biztosító forrást, ami egyben a meghatározott időtartamra megszerzett jogosultságunk, idő előtt meg lehet szüntetni, és az ügyünkben a méltányosság gyakorlására jogszabályi lehetőség nincs. Az ügy tárgyát képező esetekben az eljáró közigazgatási hatóság a 2012. évi közigazgatási határozataiban olyan visszamenőleg közölt jogszabályok teljesítését ellenőrizte és követelte, amelyekről a 2011. évi határozataiban nem tájékoztatott minket. A Kúria a visszamenőleg közölt jogszabályok teljesítését hiányolta a jogosultságunk megszüntetésének okaként. Az eljáró hatóság nem vitatva elfogadta nyilatkozatunkat, miszerint nem vagyunk jártasak a magyar jogszabályokban és a magyar nyelvet nem értjük, a beadványunkat az adósságunk fejében tolmács fordítja. A perünk során mi nem mondtunk le a magyar nyelv- és jogi tudásunk hiányát beismerő nyilatkozatunkról, és rendezett módon határozottan cáfoltuk a téves állapításokat. Kúria és az I. fokú Bíróság, nem kérdezve minket a magyar nyelv tudásunkról és jogi ismeretünkről, megállapították, hogy mi jártasak vagyunk a magyar nyelvben és jogszabályokban, a tárgyi költségmentességi eljárásokban költségmentességet kell kérnünk és nekünk kell viselni az anyanyelv használatáért járó költségeket.

1.3. Az ítélet Alaptörvényben biztosított jogunkat - az indítványunk 3., 4., 5. pontjában kifejtettek szerint - azáltal sérti, hogy a Kúria a visszamenőleg közölt, az általunk nem ismert jogszabályoknak teljesítését követeli tőlünk, a hozzájárulásunk nélkül helyettünk dönt a magyar nyelv- és jogi tudásunkról, díjtalan tolmácsolási munkára kényszerít minket és gyermekünket, eközben éhséggel kínoz minket. Lehetetlen visszamenőleg teljesíteni feltételeket, amelyeket előbb nem közöltek, a határozott időtartamra jogerősen megszerzett jogosultságunkat idő előtt nem lehet megszüntetni, ahogy nem lehet megfosztani minket az ügyünk méltányos elbírálásától sem. Amennyiben a hatóságok nem vitatva elfogadták nyilatkozatunkat, miszerint nem ismerjük a magyar nyelvet és nem vagyunk jogi végzettségűek, beadványunkat tolmácsunk adósságunk fejében lefordítja, és mi az eljárások kezdetétől befejezésükig következetesen nyilatkoztunk,

[redacted]

hogy nem vagyunk jártasak a jogszabályokban, a magyar nyelvet nem értjük, akkor a Kúria nem juthat más következtetésre. A költségmentes eljárásban fordítói költségeket a hatóság / bíróság köteles viselni, a költségmentességi eljárásban nem kell kérni költségmentességet és hatóság / bíróság a díjtalan közvetítési és tolmácsolási munkára nem kényszeríthet minket. Álláspontunk szerint aránytalannak kell tekinteni az egyetlen létfenntartási forrásunk megvonását, mert az egyetlen létfenntartási forrásunkra újabb jogosultságunk megszerzésének feltételei utóbb nem egyértelműeknek, hiányosaknak, visszamenőleg megváltoztatottaknak bizonyultak, és nem adtak számunkra sem megfelelő felkészülési időt az új feltételek teljesítésére, sem lehetőséget a helyzetünknek méltányos rendezésére. Ezzel az ítélet az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdését, II. cikkét, VI. cikk (1) bekezdését, XXIX. cikk (1) bekezdését, XXIV. cikk (1) bekezdését, XIII. cikk (1) bekezdését sérti, a Nemzeti hitvallással ellentétes, valamint a hátrányos megkülönböztetés tilalmába ütközik (XV. cikk (2) bekezdése).

1.4. Jogorvoslati lehetőségünket kimerítettük. Az I. fokú hatóság hozott határozataival szemben fellebbezést, a II. fokú hatóság határozataival szemben felülvizsgálati kérelmet, az I. fokú Bíróság ítéletével szemben felülvizsgálati kérelmet nyújtottunk be, kértük a jogszabályokat sértő ítéletet az I.-II. fokú határozatokra kiterjedően hatályon kívül helyezni, és helyette a jogszabályoknak megfelelő új határozatot hozni. Jogorvoslati (felülvizsgálati) kérelmünk nyomán született meg 2015.06.24-én a Kúria alkotmányjogi panaszunkkal támadott jogerős ítélete, amellyel szemben további felülvizsgálatnak nincs helye.

1.5. A támadott ítéletet 2015.09.14-én kézbesítették részünkre. A 2015.11.08-án az anyanyelvünkön elkészített ezen alkotmányjogi panasz-indítványt a tolmácsunkhoz továbbítjuk lefordítás végett, a beadványunk magyar nyelvű lefordításának dátuma a beadványunk alján lesz rögzítve. A beadványunk (dupla) lefordítása és aláírása után azt magyar nyelven fogjuk felterjeszteni az alkotmánybíróság felé. A lefordítással kapcsolatosan a panaszunk esetleges késedelmes előterjesztése miatt igazolási kérelmet terjesztünk elő, és kérjük a tisztelt Alkotmánybíróságot az alkotmányjogi panaszunknak előterjesztését a törvényi határidőn belülinek tekinteni, azaz az esetleges mulasztásunkat önhibánk kívüliként tekinteni.

2. Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. Álláspontunk szerint e követelménynek alkotmányjogi panaszunk megfelel. Az alábbiakban kifejtett érvelésünk szerint az Ember sérthetetlenségéhez és elidegeníthetetlenségéhez fűződő alapvető jogunk, az emberi méltósághoz-, a magán élethez-, az anyanyelvhasználathoz-, a diszkriminációmentességhez, tisztességes eljáráshoz-, a tulajdonhoz való jogunknak sérelmét a Kúria Alaptörvénynek nem megfelelő jogértelmezése közvetlenül okozza. Ha az Alkotmánybíróság panaszunknak helyt ad, az ítéletet megsemmisítő döntésével reparálja alapjogsérelmünket, és helyreállítja az alapjogok által garantált alkotmányos jogállapotot. Panaszunk alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdéseket vet fel.

3. Ezen előkérdések tisztázása után azt indokoljuk, hogy a kifogásolt ítélet miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel és miért sérti az alapvető jogunkat. Az eljárás megindításának indokai, az Alaptörvényben biztosított jogok sérelmének lényege, az ügyben hozott bírói döntések:

Én, [redacted] Magyarország joghatósága alatt álló orosz anyanyelvű ukrán állampolgár vagyok. Perzsanyelvű országban születtem, (ahol szüleim határozott ideig dolgoztak) ott orosz nyelvű iskolában perzsa és angol nyelvet tanultam. Moszkvában befejezett egyetemi tanulmányaimat nem magyar nyelven teljesítettem. 1993. évben magyar szakemberek a nemzetközi tapasztalatokkal, és egyetemi végzettséggel rendelkező férjemnek szerződést ajánlottak, így jó anyagilag álló családként a magyar sportszakemberek meghívására érkeztünk Magyarországra, itt ingatlant, lakást vásároltunk. A magyarországi letelepedés után kisfiam oktatásával foglalkoztam. 2000.02.28-tól bejelentett vállalkozói viszonnyal rendelkeztem (kiállítás szervezés; gazdasági-, pénzügyi tevékenység segítő szolgáltatás). Magyar adófizetőként, vállalkozóként úgy ítéltem meg, hogy felhasználva a volt szovjet országok jó tudásomat, hasznát tudnám hozni társadalomnak. 2002.03.22-én bírósághoz fordultam, mert Székesfehérvár polgármestere és Iparkamara elnöke nem adtak nekem semmilyen lehetőséget a magyar társadalomban, akadályozták törvényes magyar-ukrán gazdasági együttműködést, megfosztottak attól a lehetőségtől, hogy magyar vállalkozóként teremtsek jólétet és új munkahelyeket. Ez vezetett a magyar társadalomban való részvételem teljes kizárásához, a vállalkozásom befejezéséhez. A tíz éves bírósági eljárásaim miatt kénytelen voltam lemondani a magánéletről, és minden időmet fel kellett áldoznom a végtelen bírósági iratok megírására. A magyar hatalmi szervek cselekedetei lettek a válásom okai. A válásunkról szóló okiratokban megegyeztünk [redacted] a volt férjemmel, hogy közösen gondoskodunk a fiunkról, és lehetőségünk szerint mindenben segítjük egymást.

[redacted]

Én, [redacted] Magyarország joghatósága alatt álló ukrán-ruszin anyanyelvű ukrán állampolgár vagyok. 1993. évben a magyar sportszakemberek utasítására hozzám Kárpátaljára érkezett sportügynök azzal a céllal és ajánlattal, hogy hivatásos labdarúgóként focizzak a Magyar Nemzeti Bajnokság (NB-1) élvonalában. A magyar sportszakemberek meghívására érkeztem [redacted] megkötöttem szerződést a [redacted] profi csapattal. Birtokolom egyetemi diplomát, nemzetközi szintű tapasztalatot, a profi szinten legjobb orosz, ukrán és magyar csapatokban fociztam. 1999.05.08-án térdsérülést szenvedtem, emiatt 2001. évben abba kellett hagynom a labdarúgói pályafutásomat. A 2002.02.01-től kezdődő edzői tevékenységem során mindig tolmács állt a rendelkezésemre. Az edzői munkaviszonyom jogellenes megszüntetése miatt 2007.12.19-től kezdődött és 2014.06.18-án Kúrián befejeződött munkaügyi peremben hozott jogerős ítélet szerint 2002.02.01-től 2012.11.21-ig edzőként dolgoztam. A Bíróság kötelezte volt munkáltatómat munkabérem többéves tartozásának megfizetésére és munkáltatói igazolások kiadására, de volt munkáltatóm azt máig nem teljesíti. Az ügyem, a végrehajtási eljárásra is tekintettel, nyolcadik éve máig folyamatban van. Minden időmet fel kell áldoznom a végtelen bírósági iratok megírására. Székesfehérvár Önkormányzata, volt munkáltatóm támogatója nevére kiállított 180.V.1530/2013/57. számú bírósági okirat bizonyítja volt munkáltatóm 9 011 840 forintos munkabérem tartozásának tényét. Székesfehérvár Jegyzője (továbbiakban: I. fokú hatóság) jóváhagyásával a helyi közösség 180 millió forintjából volt munkáltatóm számára, akinek a jogerős ítélet szerint a magyar állam felé az ügyem miatt több millió forint adótartozása van, 2,5 hektáros új sport központ épült közvetlen azután, hogy a magyar bíróság jogerősen kimondta, hogy volt munkáltatóm az adóhatóság felé bejelentés nélkül foglalkoztatott engem és munkabéremmel tartozik nekem. Az új stadiont az engem rabszolgaságban tartó volt munkáltatóm nevével keresztelték. Amennyiben Önkormányzat kifizette volna nekem tartozását, akkor nem kértem volna a magyar állam segítségét, és segíteni tudtam volna fiamnak és volt feleségemnek.

Mi, az Európai Unió polgáraival és a magyar állampolgárokkal azonos jogokkal rendelkező ukrán állampolgárok, 2008. évtől kérjük az illetékes hatóságokat a magyar nyelvtanfolyamra és az átképzésre részvételünk biztosítását, azonban a jogosultságunk ellenére azt máig nem kapunk. Minket életveszélyesen üldöznek azért is, mert államilag támogatott magyar nyelv tanulásán keresztül beilleszkedést kérünk a magyar társadalomba. Az I. fokú hatóság és Fejér Megyei Kormányhivatal (továbbiakban: II. fokú hatóság) sértve az emberi méltóságunkat - a szociális segélyek kérésével és megfosztásával - kényszerítettek éhséget tűrni. Emiatt az egészségünk javításához rehabilitáció kell, de ez nem volt lehetséges, mert az I.-II. fokú hatóság elvette lehetőségünket az egészségügyi ellátásra. Az emberi méltóságunk helyreállítása érdekében 2012.10.17-től kényszerültünk pert indítani az I.-II. fokú hatóság ellen, ami szenvedéseket okoz nekünk.

A magyar nyelvet, magyar nyelvű iratok tartalmát nem értjük, soha nem vettünk részt a magyar nyelv tanulását biztosító tanfolyamokban, fiunkkal kizárólag anyanyelvünkön beszélünk, hogy ne veszítsük identitásunkat. A magyar nyelv iránti tisztelet, a magyar nyelv megértése, szó- és írásbeli mindennapi és szakmai kommunikáció, magyar nyelvű jogszabályok-, iratok-, az anyanyelvű beadványaink lefordításai a tolmácsunk közreműködésével történnek. A magyar nyelvtudásunk hiányát beismerő nyilatkozatunk az Emberi Jogok Európai Egyezmény (továbbiakban: **Egyezmény**) 8., 13., 14. Cikkeiben, az Európai Unió Alapjogi Chartájában (továbbiakban: Charta) védett emberi méltósághoz-, az önrendelkezéshez-, az ügynek tisztességes elbírálásához való jogunkhoz tartozik. Fiunkkal, mint tolmácsunkkal kötöttük meg a máig érvényes, az I. kiegészítő jegyzőkönyv az **Egyezmény**hez 1. Cikkének, a Charta 14., 15., 24., 32., 33. cikkeinek, a Ptk., a Gyermekek jogairól szóló New York-i egyezmény (1991. évi LXIV. törvény) 12. Cikkének - a fiunk érdekeinek - megfelelő megállapodást. Az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság által kihirdetett Charta megerősíti azokat a jogokat, amelyek az **Egyezmény**ből, az Unió és az Európa Tanács által elfogadott szociális chartákból, az Európai Unió Bíróságának és az Emberi Jogok Európai Bíróságának esetjogából következnek. Ebben az összefüggésben a Charta értelmezése során az Unió és a tagállamok bíróságai kellően figyelembe veszik a Chartát. Mi magunk döntjük el, hogy fiunk milyen ügyekben képvisel minket. A bíróság / hatóság hatásköre nem terjedhet ki a magánéletünkre vonatkozó - az anyagi jog körébe tartozó - kérdésekre. Tolmácsunk - aki részünkre beadványunkat, a magyar hatóságok részére és helyettük eddig több ezer oldalas iratanyagot lefordított - más elfoglaltsága és személyes okok miatt 2011. év óta nem minden nap áll a rendelkezésünkre.

A közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (továbbiakban: Ket.) 29. § (1) és 29. § (1a) bekezdései és a szociális igazgatásról és szociális ellátásokról szóló 1993. évi III. törvény (továbbiakban: Sztv.) 16. §-a értelmében az aktív korúak ellátására való jogosultság felülvizsgálata iránti eljárás a hivatalból indult költségmentes eljárásnak minősül, ezért az

[redacted]

egész eljárás során a tolmácsolási és fordítási költségeket az eljáró hatóság és bíróság kötelesek viselni.

Az I. fokú hatóság a hivatalból indult felülvizsgálati eljárásokban [redacted] részére 2011.01.25-én kelt határozatával, a [redacted] részére 2011.03.21-én kelt határozatával aktív korúak ellátását, ezen belül bérpótló juttatást állapított meg havi 28 500 (2012.01.01-től 22 800) forint összegben, rögzítve, hogy az ügyfél(ek) a közfoglalkoztatásban neki(k) fel nem róható okból nem vesz(nek) részt. Az indokolásban (ahogy 2012. évi határozatokban is) rögzítette, hogy mi egyedülállókként élünk az Szt. 4. § (1) db) értelmében az egyetem nappali tagozatán tanuló gyermekünkkel, ennek igazolására csatoltuk egyetem igazolását és bírósági ítéletet, melyben az ügyfelek közötti házasságot felbontották, jövedelemként 28 500 forintot tüntettünk fel, a jogosultság figyelembe vehető vagyonnal nem rendelkezünk, a munkaügyi központtal együttműködünk. Az I. fokú hatóság a következő felülvizsgálatra a juttatás további folyósítására vonatkozó jogszabályokat nem jelölte meg. Ezért a fellebbezésünkben a Ket. 4.-5. §-ai alapján kértünk tájékoztatást, a személyes körülményeink figyelembevételét, hiszen Magyarország az értékes munkahelyek - nem az új Auschwitz és új Gulág - létrehozásában érdekelt, emiatt mi, nemzetközi tapasztalattal és egyetemi végzettséggel rendelkező, de magyar nyelvet nem ismerő ügyfelek, az átképzés és a magyar nyelv tanulásán keresztül magyar adófizetők akarunk lenni. Kértük megváltoztatni az I. fokú határozatának azon részét, miszerint bármilyen munkát kötelesek vagyunk elfogadni. A II. fokú hatóság helybenhagyva I. fokú hatóság határozatait, tájékoztatott, hogy azon munkát kell elfogadni, ami az egészségi állapotunknak megfelel és együttműködni kell a munkaügyi központtal, amit maradéktalanul teljesítettünk 2012. évben.

A Ket. 4. § (1) bekezdése, 73/A. § (4) bekezdése, 78. § (10) bekezdése értelmében, a fellebbezésünk miatt, az I. fokú döntések az anyanyelvünkön kézbesített II. fokú döntések közlésével váltak jogerőssé. Medvigy Vjacseszlav ellátására való jogosultságát megállapító döntés a II. fokú határozatnak 2011.04.05-én történő kézbesítése után 2011.06.05-én vált jogerőssé, mert [redacted] a döntést a tolmácshoz továbbította, a lefordítást 2011.06.05-én kézhez kapta. [redacted] jogosultságát megállapító I. fokú döntés a II. fokú határozatnak 2011.05.31-ei kézbesítése után 2011.07.31-én vált jogerőssé, mert [redacted] a döntés lefordítását 2011.07.31-én kézhez kapta. Az Szt. 140/A. § (3) bek. b) pontja értelmében a felülvizsgálatot a jogosultságunkat megállapító 2011. évi határozatok jogerőre emelkedésétől számított egy év elteltével kell indítani, emiatt a 2012. évi felülvizsgálatot leghamarabb [redacted] esetén 2014.06.06-án, [redacted] esetén 2012.08.01-én kellett volna indítani. Azonban az I. fokú hatóság az Sztv. 140/A. § (3) bek. b) pontját megsértve felülvizsgálatot több, mint három hónappal korábban indította.

Jelen ügyben a jogi képviselet nélkül eljáró ügyfeleknek, számunkra bérpótló juttatást megállapító 2011. évi határozatok a hatóság tájékoztatási kötelezettsége vonatkozásában bírnak perdöntő jelentőséggel. Eszerint mi a nekünk fel nem róható okból nem veszünk részt közfoglalkoztatásban, a határozatok jogerőre emelkedése után egy éven belül 30 napi fizetendő háztartási munkát / munkaviszonyt kell létesíteni. A 2012. évi felülvizsgálati eljárásokba csatolásra került bíróság ítélete, miszerint [redacted] a vizsgált időszakban munkaviszonnyal rendelkezett, azonban a volt munkáltató még nem fizette ki neki a munkabért. Mivel nem vagyunk jártasak a jogszabályokban, ezért a szó szoros értelmében értelmeztük a háztartási munka fogalmát. Az egymásnak kölcsönösen adott igazolások tanúsítják azon háztartási munka végzését, mely az adósságunk fejében kereső tevékenységnek minősül, ezeket az igazolásokat és az orvosi igazolásokat csatoltuk az eljárásokba, nyilatkozva, hogy munkaügyi központ nem biztosított számunkra képzést. A kérelmünket azok a szöveges kísérő levelek tartalmazzák, melyeket a nyomtatványokkal együtt nyújtottunk be. Két jogcímű kérelmet terjesztettünk elő: a formanyomtatványokban a jogosultságunk jogcímeként az állástalanságot, a beadványokban egészségkárosodást jelöltünk meg. Azonban az I.-II. fokú hatóság egyáltalán nem bírálta el az egészségkárosodásunkról szóló iratokat, hiánypótlásra nem hívott fel, mellőzést nem indokolta meg, a háztartási munkához kapcsolódó jogszabályokat, 2010. évi XC. törvényt (továbbiakban: Egpt.) és az Sztv. 4. § (la) bekezdés 7. pontját visszamenőleg a 2012. évi határozatokban adta elő. A 2011. évi határozatokban nem voltak jelölve a háztartási munkára vonatkozó Egpt. és Sztv-ben foglaltak, az önkéntes munkára vonatkozó jogszabályok sem, ezért önhibánkon kívül nem tudtuk a visszamenőleg közölt jogszabályokat teljesíteni. Az I.-II. fokú hatóság az általunk igazolt háztartási munkát nem tekintette sem kereső, sem önkéntes tevékenységnek, [redacted] munkaviszonyát a bírósági ítélet ellenére nem tekintette munkaviszonyként, az aktív korúak ellátására való jogosultságunkat idő előtt megszüntette annak ellenére, hogy a 2012.09.05-i levelünkben közöltük, hogy éhezünk és ezen helyzetet az emberi méltóságunk-, az egészségünk-, az életünk elleni támadásnak tekintjük, hiszen minden, az éhséggel járó nap előre látható súlyos szenvedéseket, kínzásokat fog okozni számunkra. A II. fokú hatóság, a fellebbezésünk ellenére, helyben hagyta az ellátásunkat 2012.07.31-én megszüntető határozatokat.

[redacted]

A 2012. évi felülvizsgálati eljárásban kértük, hogy az I. fokú hatóság tájékoztatást adjon a jogunk gyakorlásáról és döntésüket az anyanyelvünkre fordítsa le. A hatóságnak tájékoztatnia kellett volna a költségmentesség iránti kérelem előterjesztéséről, és arról, hogy az anyanyelvű beadványunkat a magyar nyelvre a hatóság le fogja fordítani. A közigazgatási eljárásban az ügyfelet megilleti az eljárás során az anyanyelv használatának joga (Ket. 4. § (1) bekezdése), mi az eljárás kezdetétől ki is nyilvánítottuk azt a szándékot, hogy ezzel a jogunkkal élni kívánunk. A közigazgatási eljárás egységéből következik, hogy az I. fokú eljárásban kinyilvánított szándékot a II. fokú eljárásban külön nyilatkozat nélkül is figyelembe kell venni. Ennek megfelelően részünkre a döntéseket anyanyelvünkön kellett volna kézbesíteni. Azonban minden döntést magyar nyelven kézbesítettek részünkre. A döntések kézhezvételét követően haladéktalanul (mintaszövegű beadványainkkal) kifejeztük azt az igényt, hogy azok kézbesítését anyanyelvünkön kérjük. Együttműködési kötelezettségeinknek eleget téve tehát jeleztük a kézbesítés szabálytalanságát. Az I.-II. fokú hatóság a fordítást nem végeztette el, ezáltal megfosztott minket az anyanyelv használati jogtól, megsértette az Szt. 16. §-át, Ket. 4., 5., 10-11. §-ait, 29. § (1a) és (11) bek.-eit, 159. §-át, amelyek korlátozás és adósságunk nélkül teremtik közvetlen alanyi jogi jogosultságunkat az anyanyelvünk használata és a magyar nyelv megértése biztosítására. Az I.-II. fokú hatóságnak a lefordítási költségek viselése mellett van tájékoztatási kötelezettsége is, amelyeket megsértett.

Mi keresettel támadtuk a ránk vonatkozó I.-II. fokú határozatokat, rögzítve a fent előadottakat, kértük nem alkalmazni idő és idő, helyzet és helyzet közötti hátrányos megkülönböztetést. Az ellátás levonásával hatóságok éhes halálra ítéltek minket és gyermekünket, azonban az Szt. 140/A. § (3) bek. b) pontját sértő idő előtti eljárás indításáért az eljáró hatóságoknak nem jár semmilyen következmény.

A szociális ellátásokra a jogszabályokban írt feltételeket teljesíteni kell, amennyiben a hatóságok azokról időben tájékoztatnak. Az adott ügyben 2011. évi határozatok hatóság tájékoztatási kötelezettsége vonatkozásában bírnak jelentőséggel. Eszerint fizetendő háztartási munkát / munkaviszonyt kell létrehozni. Nem vagyunk jártasak a jogszabályokban, az általunk értelmezett háztartási munkát az adósságunk fejében teljesítettük. A 2011. évi határozatokban nincs tájékoztatás a háztartási munkára vonatkozó Egpt.-ről, az Sztv. 4. § (la) bek. 7. pontjáról és az önkéntes munkára vonatkozó jogszabályokról, ezért a jogosultságunkat megszüntető 2012. évi határozatokban visszamenőleg közölt jogszabályokat önhibánkon kívül nem tudtuk teljesíteni. A hatóság, megsértve az Szt. 140/A. § (3) bek. b) pontját és az anyanyelvre vonatkozó jogszabályokat, a felülvizsgálatokat idő előtt indította, kényszerítve minket a fordításokat teljesíteni helyette, az egészségkárosodás jogcímű kérelmünket nem bírálta el, mellőzést nem indokolta meg, [redacted] munkaviszonyát - azt megállapító bírósági ítélet ellenére - nem tekintette munkaviszonyként. Hivatkoztunk a bizonyított tényre, miszerint (az I.-II. fokú hatóság által sem vitatottan) többször kértük a munkaügyi központot és helyi önkormányzatot magyar nyelvű tanfolyam biztosítását.

Az Sztv. preambuluma rögzíti, hogy Sztv. az ENSZ Gazdasági, Szociális és Kulturális Jogok Egyezségokmányában rögzített jogokon alapul. A józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak a munkaügyi központhoz címzett kérelmünk, hogy részt vehessünk a magyar nyelvtanfolyamon, hiszen Magyarország az értékes munkahelyek létrehozásában érdekelt, mi pedig a képességeink és lehetőségeink szerint munkaképes adófizetőkként dolgozni akarunk. Munkaképességünket magyar nyelvtudás teszi lehetővé, amit korábban tolmácsunk biztosított az üzleti és edzői munkánkban. Az Alaptörvényben, az ENSZ Gazdasági, Szociális és Kulturális Jogok Egyezségokmány Cikkeiben foglaltak ellenére a hatóságok nem tették lehetővé a magyar nyelvtanfolyamon való részvételünket, ezáltal megtagadják hozzájárulást a közösség gyarapodásában való részvételünkre. A magyar társadalom más tagjaival szemben hátrányban vagyunk, a nekünk fel nem róható okból nem veszünk részt az általunk kért képzésben. Ezen helyzetünket méltányosan kell elbírálni. Kifogásoltuk az I.-II. fokú hatóság állításait, hogy méltányosság gyakorlását a jogszabályok nem teszik lehetővé. Magyar jogrend kötelezővé teszi az Alaptörvényre, benne foglalt Nemzeti hitvallásra való közvetlen hivatkozást, kimondva, hogy "népuralom csak ott van, ahol az állam szolgálja polgárait, ügyeiket méltányosan intézi". A Nemzeti hitvallásban magyar állam vallotta az elesettek és a szegények megsegítésének kötelességét. A Ket. a 1. § (1) bek.-ében kötelezi a hatóságokat a hatáskörét az adott ügy egyedi sajátosságaira tekintettel gyakorolni. A keresetünk beadásával a fentiek alapján indítványoztuk a bíróság részéről az Alkotmánybírósághoz való fordulást. Ezen indítványt az I. fokú Bíróság figyelmen kívül hagyta, mellőzés indokát nem adta elő.

Az Sztv. 16. § szerinti költségmentes perünk kezdetétől a magyar nyelv tudásunknak hiányaival kapcsolatos joghátrányra hivatkozva kértük, hogy a bíróság iratokat anyanyelvünkre fordítsa le és

[redacted]

biztosítsa az anyanyelvhez használati jogot. E kérelmünknek Müllerné [redacted] ljáró bíró (továbbiakban: [redacted]) nem tett eleget, így a periratok lefordításáról nekünk kényszerből, az adósságunk fejében kellett gondoskodnunk. Az I. fokú Bíróság nem tájékoztatott minket, hogy a fordítási költségeket bíróság viselheti helyettünk és az anyanyelvű beadványunkat a magyar nyelvre le fogja fordítani. A pervezető jellegű végzések és jegyzőkönyvek lefordítására sem került sor. Feltételezve a fellebbezési lehetőséget, a jogaink érvényesülése érdekében mi minden esetben a részünkre kézbesített magyar nyelvű periratnak lefordítását elrendeltük. Eredményként még ki nem fizetett tolmácsolási költségeink keletkeztek. Tiltakozást jelentettünk be, amiért [redacted] minket kényszerített fordítási kötelességeket teljesíteni helyette, annak ellenére, hogy a keresetünkben és perem során egyértelműen nyilatkoztunk, hogy nem ismerjük a magyar nyelvet, a magyar nyelvű periratok tartalmát nem értjük, és nem járulunk hozzá a bíróság helyett a periratok lefordításához [redacted] a perünk során folytatott jogorvoslati eljárásokban részletesen cáfolta az anyagi- és magánjogunkba törvénysértően beavatkozó, a magyar nyelvtudásunkra vonatkozó téves megállapításokat, amelyeket [redacted] bírónő a korábbi, hatályon kívül helyezett vagy törvénysértő eljárásokra alapozott. Az anyanyelv használati jogunkra vonatkozó megalázásokat, tények torzítását, a perünk szándékos elhúzását alkalmazta [redacted] bírónő. Emiatt a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (továbbiakban: Pp.) 114/A. § (1) és (2) bek. a), c) pontjai alapján kifogásokat előterjesztettünk, a Bíróság Elnöke és Országos Bírósági Hivatal (OBH) Elnöke felé elfogultsági kifogást jelentettünk be [redacted] bírónővel szemben. Kértük figyelembe venni, hogy Alaptörvény garantálja az anyanyelv használati jog érvényesítését. Az I. fokú Bíróság csupán az ügyben meghozott ítélet lefordításáról gondoskodott.

Közismert tény, miszerint Magyarország vezetői az Európai Unió és a szomszédos országok vezetőitől követelik magyar nyelv használati jog biztosítását Ukrajnában, Szerbiában, Romániában, Szlovákiában élő magyarok részére, akik a fenti országok állampolgáraiként gyerekkoruktól alanyi jogon megtanulhatják az említett országok hivatalos nyelvét. Magyarország elnöke kérte Ukrajna elnökét, hogy Kárpátalján élő magyar származású ukrán állampolgárok érettségi vizsgákat magyar nyelven teljesítsék. [redacted] bírónő és Kúria bírái Magyarország vezetőinek emberi méltóságait, egyben Magyarország tekintélyét sértik, kimondva, hogy az anyanyelv használati jogra vonatkozó kérelmekből maradéktalanul kitűnik jóhiszemű együttműködés hiánya. A nyelvvizsga lebonyolítására hatáskörrel nem rendelkező hatóság / bíróság nem jogosult az illető nyelvtudásának megállapítására. [redacted] bírónő és Kúria bírái részünkre állítottak ki magyar nyelv ismeréséről szóló okiratokat, amelyekre nem vagyunk jogosultak. Ezáltal üldöznek azért, mert tisztességesen mondjuk, hogy nem ismerjük a magyar nyelvet. Az OBH Elnökéhez a Törvényszék elnökhelyettesi tisztségének betöltésére benyújtott [redacted] bírónő pályázatából megállapítható, hogy [redacted] bírónő aktuális nyelvvizsgával nem rendelkezik. (Magyarországon törvény tiltja legalább középfokú idegennyelvű vizsga hiányában egyetemi / főiskolai diplomának kézhezvételét.) Müllerné bírónő, aki nem kérdezett minket arról, hogy ismerjük-e magyar nyelvet, orosz-ukrán-magyar nyelvháborút 2012. évben robbantott ki a perekben, amelyeket a Kúria vizsgált felül a Kfv.IV.35.070/2014. és Kfv.IV.37.505/2013. perekben, és jóváhagyta a nyelvvizsga nélküli hamis okiratoknak gyártását.

Az ENSZ korrupció elleni Egyezmény (2005. évi CXXXIV. törvény) alapján mi korrupcióként neveztük a kialakult helyzetet, amikor a bírák meghamisítják az ügyfél nyilatkozatait, az anyanyelv használati jogunk megsértése elleni tiltakozásaink miatt emberi méltóságunkat sértik, és bátorítják a magyar állami szerveket az anyanyelvhez való jogunk következmények nélküli megfosztására.

Nem léteznek jogszabályok, és erkölcsi előírások sem, amik alapján hatóság / bíróság díjtalan közvetítési és tolmácsolási munkára kényszeríthet minket, a tolmácsunk személyéről a hozzájárulásunk nélkül adatokat gyűjthet és azokat minősítheti. A II. fokú hatóság FEC/01/323-14/2013. számú irata bizonyítja azon tényt, miszerint a magyar hatóságok a legcsekélyebb lelkiismeret furdalás nélkül kényszerítik a fiunkat díjtalan tolmácsolási munkavégzésre, azaz rabszolgaságra. Fiunk a lehetőségei szerint maradéktalanul teljesíti az Alaptörvény XVI. Cikk (4) bek.-ét, azonban a hatóság / bíróság nem háríthatja át a fiunkra a Ket. 4., 9-11., 159. §-aiban, az Szt. 16. §-ban, a Pp. 6. §-ban rögzített kötelezettségeit. A teljesített tolmácsolási munkáért fiunknak díjazás jár, az idő- és szellemi ráfordítás miatt kockáztatva továbbtanulási eredményeit, fiunk többször kényszerhelyzetben, az I.-II. fokú hatóság / bíróság helyett teljesített fordítói munkát.

A perünk tárgyát képező 2012. évi közigazgatási határozatoknak felülvizsgálata lényegében olyan visszamenőleg közölt jogszabályok teljesítését ellenőrzi és követeli, amelyeket 2011. évben nem közöltek velünk, amelyeket csak a jogosultságunkat megszüntető 2012. évi határozatokban közöltek velünk.

[redacted]

A perünkben eljárt bíró akadályozta az Alaptörvény és **Egyezmény** szabályainak érvényesítését. A keresetünk az általunk 2011. évi alperesi határozatok teljesítéséről szól, hiszen az I.-II. fokú hatóságnak a 2012. évi határozataiban lényegében vizsgálni kellett volna a 2011. évi határozatainak teljesítését. Azonban [redacted]bírónő, jogtalanul megváltoztatva a 2011. évi alperesi határozatnak eredeti tartalmát, a 2012. évi alperesi határozatnak teljesítését vizsgálta, kizárólag az alperes érveléseit vette figyelembe, mi érvelésünket teljes mértékben figyelmen kívül hagyta, ami velünk szemben diszkriminációt jelent. Az I. fokú Bíróság az egyesített perünkben 10.K.27.134/2013/53. számú ítéletével a keresetünket elutasította.

A 10.K.27.134/2013/53. számú ítélettel szemben, rögzítve a fent előadottakat, felülvizsgálati kérelmet terjesztettünk elő, annak hatályon kívül helyezése és a keresetünk helyt adása iránt. Az I.-II. fokú peres eljárásokban a felülvizsgálati kérelmünket az Alaptörvény II., XXII., 28., O) cikkei, R) cikk (2)-(3) bek.-ei, III. cikk (1) bek.-e, VI. cikk (1) bek.-e, XII. cikk (1-2) bek.-ei, XV. cikk (2) bek-e, XXIV. cikk (1-2) bek.-e, XVII. cikk (3) bek.-e, XX. cikk (1) bek.-e, XXIX. cikk (1) bek-e, Q) cikk (2)-(3) bek-ei, az **Egyezmény** 1., 2., 3., 4., 6., 8., 13., 14., 17., 18. Cikkei és az I. kiegészítő jegyzőkönyv az **Egyezmény**hez 1. Cikke, az Szt. 16. §-a, 140/A. § (3) bek. b) pontja, az ENSZ Gazdasági, Szociális és Kulturális Jogok Egyezségokmány 1., 2., 5-7., 9-12. Cikkei, a Pp. 1. §-a, 2. § (1-2) bek-ei, 3. § (2) bek.-e, (6) bek. és (5) bek.-ének utolsó mondata, 6. § (1) -(3) bek.-ei, a Pp. 163. § (3) bek.-e, 336/A.§ (1-2) bek-e, 332/B., 339., 339/A.,339/B. §-ai, Ket. 1. § (1-4) bek.-ei, 2. § (1-3) bek-ei, 3. § (2) bek. b), c) d) pontjai, 4. § (1-2) bek-ei, 5. § (1-2) bek.-ei, 6. § (2) bek.-e, 10. § (1-2) bek.-e, 11. § (2) bek.-e, 29. § (1a) bek.-e, 29. § (11) bek-e, 36. § (2) bek.-e, 50. § (1), (4), (6) bek.-ei, 51. § (1) bek.-e, 72. § (1) bek. e), eb), ec) pontjai, 73/A. § (4) bek.-e, 78. § (10) bek.-e, 105. § (2) bek.-e, 159. §-a, BH1997. 225. jogi normái megsértésére alapoztuk.

A felülvizsgálati eljárás során az Alaptörvény XXV. Cikke alapján mi írásban fordultunk a Kúria elnökéhez, dr. Darák Péterhez 3 oldalas fel- és közérdekű bejelentésünkkel, kérve tisztességes eljárás biztosítását. A Kúria Elnökéhez érkezett beadványt előterjesztettük a Kúria eljáró tanácsa elé is, tehát az a periratanyagnak elválaszthatatlan része. Kúria a 2015.06.24-i Kfv.III.35.366/2014/14. számú ítéletével helyben hagyta az I. fokú Bíróság 10.K.27.134/2013/53. számú ítéletét, a mi érveléseinket teljes mértékben figyelmen kívül hagyta. Kúria szerint az ügyünkben méltányosság gyakorlására jogszabályi lehetőség nincs. Az I.-II. fokú hatóság nem vitatóan elfogadta nyilatkozatunkat, miszerint nem ismerjük a magyar nyelvet és nem vagyunk jogi végzettségűek, azonban Kúria, erről nem kérdezve minket, állítja, hogy mi jártasak vagyunk a magyar nyelvben és a mi ügyünket érintő jogszabályokban. Kúria állítja, hogy a tárgyi költségmentesség eljárásokban nekünk kell viselni az anyanyelv használatáért járó költségeket.

4. A költségmentes közigazgatási és peres eljárásokban alkalmazható méltányosság-, az ügyfél nyilatkozataihoz kötöttség-, tájékoztatás-, az anyanyelv használata- és költségek viseléseinek szabályozása.

Mindenek előtt jogértelmezési kérdést vet fel méltányosság meghatározása a hatályos jogi szabályozás alapján. Az Sztv. 5. § (1) bekezdése szerint az Sztv. és Ket. szabályait együtt alkalmazni kell. A Ket. a 1. § (1) bekezdésében kötelezi a hatóságokat a hatáskörét az adott ügy egyedi sajátosságaira tekintettel gyakorolni. Az Sztv.140/A. § (3) b) pontja szerint a szerzett jogosultságnak felülvizsgálatát a szerzett jogosultságot megállapító határozat jogerőre emelkedésétől számított egy év elteltével kell indítani. A Pp. 1. §-a, 2. § (1) bekezdése és 3. § (2) bekezdése a bíróság feladatai között pártatlan eldöntés, a perek tisztességes lefolytatása, a kereseti kérelemhez kötöttség elveit fogalmazza meg. Az Alaptörvényben foglalt Nemzeti hitvallás kimondja, hogy "népuralom csak ott van, ahol az állam szolgálja polgárait, ügyeiket méltányosan intézi". Az említett Ket., Sztv., Pp. egyértelmű szabályozási megoldásai, az Alaptörvény szabályai, az Alkotmánybíróság határozatai, az **Egyezmény** és az Emberi Jogok Európai Bírósága joggyakorlatának együttes értelmezésével lehet megalapozottan állást foglalni a méltányosság jelenleg hatályos szabályának alkotmányos meghatározásáról.

Mindezekre figyelemmel álláspontunk szerint jelenleg Magyarországon az ügyünkben méltányosság gyakorlására van jogszabályi lehetőség. Kizárólag ilyen értelmezést kaphat a hatályos jogi szabályozás.

Esetünkben az egyetlen létfenntartási forrásunk idő előtti megfosztásának alapjogi feltétele a megfelelő átképzés és magyar nyelv tanulásának biztosításával a munkaerőpiacra fokozatos és arányos bevezetése, a jogszabályokról időbeni és teljes körű tájékoztatás, az alkotmányos jogelvek betartása, a számunkra kellő felkészülési idő biztosítása, amelyektől megfosztottak minket. A jogszabályokról időbeni tájékoztatás-, magyar nyelv tanulás és átképzés biztosításának hiányában az ügyünkben van hely a méltányosság alkalmazásának, ami a létfenntartásunk egyetlen forrása megfosztásának mellőzését jelenti.

[redacted]

A Pp. 1. §-a, 2. § (1) és 3. § (2) bekezdései a bíróság feladatai között pártatlan eldöntés, a perek tisztességes lefolytatása és a kereseti kérelemhez kötöttség elveit fogalmazza meg. A közigazgatási eljárás során az I.-II. fokú hatóság nem vitatóan elfogadta nyilatkozatunkat, miszerint nem ismerjük a magyar nyelvet és nem vagyunk jogi végzettségűek, beadványunkat tolmácsunk fordítja le. Az I-II. fokú Bíróság a perünk során nem kérdezett meg minket arról, hogy ismerjük-e a magyar nyelvet. Álláspontunk szerint amennyiben a közigazgatási és a peres eljárásban mi következetesen nyilatkozunk, hogy mi nem vagyunk jártasak a jogszabályokban, a magyar nyelvet nem értjük, a beadványunkat tolmács fordítja le, a Kúria nem juthat más következtetésre. A magyar nyelv- és jogi tudásunk hiányáról szóló nyilatkozatunk az Alaptörvény által védett emberi méltósághoz-, az önrendelkezéshez-, az ügynek tisztességes elbírálásához való jogunkhoz tartozik. A bíróság / hatóság hatásköre nem terjedhet ki a magánéletünkre vonatkozó - az anyagi jog körébe tartozó - kérdésekre.

A Ket. 5. §-a és a Pp. 7. §-a lényegében egyformán kimondják, hogy hatóság / bíróság a jogi képviselő nélkül eljáró ügyfelet tájékoztatja az ügyre irányadó jogszabály rendelkezéseiről, az őt megillető jogokról és az őt terhelő kötelezettségekről, illetve a kötelezettség elmulasztásának jogkövetkezményeiről.

Az Alaptörvény XXIX. cikk (1) bekezdése értelmében a Magyarországon élő nemzetiségeknek joguk van az anyanyelvhasználathoz. Az Sztv. 16. §-a értelmében közigazgatási eljárás és annak peres folytatása költségmentes, ezért a Pp. 6. §-a, 78. § (4) bekezdése, a Ket. 4. § (1) bekezdése, a 10-11., 153-159. §-ai alapján a tolmácsolási és fordítói költségeket a közigazgatási eljárásban hatóság, a peres eljárásban bíróság köteles viselni. Mindezekre figyelemmel a hivatkozott jogszabályok a korlátozás és adósságunk nélkül biztosítják számunkra az anyanyelvünk használatát. Az I.-II. fokú hatóságnak és bíróságnak a lefordítási költségek viselése mellett van törvényi kötelezettsége a költségmentes eljárásban ingyenesen biztosítani számunkra az anyanyelvünk használatához való jogot, és van tájékoztatási kötelezettségei, ha ügyfelek kérik jogaik érvényesülését. Nem léteznek jogszabályok, és erkölcsi előírások sem, amik alapján hatóság / bíróság a költségmentes eljárásokban díjtalan közvetítési és tolmácsolási munkára kényszeríthet minket.

5. Az alapvető emberi jogok tiszteletben tartásának kötelezettsége

A Kúria általi jogszabályoknak értelmezése, alkalmazása és döntése - melyben lényében helyben hagyta az I.-II. fokú hatóság és az I. fokú Bíróság döntéseit - nem állhat ellentétben az Alaptörvény emberi szabadságjogokat biztosító rendelkezéseivel. Ezt a jogállami követelményt célozza az Alaptörvény Állam fejezetének a bíróságról szóló rész 28. cikke is, amely úgy rendelkezik, hogy a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy azok a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

A Pp. 1. §-a, 2. § (1) bekezdése és 3. § (2) bekezdése, 7. §-a, az Sztv. 5. § (1) bekezdése, 16. §-a, 140/A. § (3) bek. b) pontja, a Ket. 1. § (1) bekezdése, 4. § (1) bekezdése, 5. § -a, 10-11. §-ai csak az Alaptörvény Alapvetés, a Szabadság és Felelősség fejezeteinek alapvető jogokat biztosító szabályaival összhangban lehet alkalmazni. Az Alapvetés B. cikk (1) bekezdése rögzíti, hogy Magyarország független, demokratikus jogállam. A jogállami klauzula normatív tartalommal bír. A jogállamiságnak való megfelelés magában foglalja az Alaptörvény valamennyi rendelkezésének egyidejű érvényesülését, beleértve ebbe az emberi jogok tiszteletben tartását és védelmét is. Melyek ezek:

*Az EMBER sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani. Védelmük az állam elsőrendű kötelezettsége (I. cikk (1) bekezdés); * Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz (II. cikk); *Minden embernek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák (VI. cikk (1) bekezdés); *Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez (XIII. cikk (1) bek.); *Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja (XV. cikk (2) bekezdés); *Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok ... tisztességes módon ... intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni (XXIV. cikk (1) bekezdés); *A Magyarországon élő nemzetiségeknek joguk van az anyanyelvhasználathoz (XXIX. cikk (1) bekezdés). *Az Alaptörvényben foglalt Nemzeti hitvallás kimondja, hogy „népuralom csak ott van, ahol az állam szolgálja polgárait, ügyeiket méltányosan intézi"; „Valljuk, hogy az emberi lét alapja az emberi méltóság".

[redacted]

- Az Alaptörvény idézett rendelkezései alapján a jogállamiság elvébe ütközik és a mi emberi szabadságjogunkat sérti Kúria döntése, mellyel kimondta, hogy a méltányosság gyakorlására jogszabályi lehetőség nincs, és idő előtt megfosztott minket a létfenntartásunk egyetlen forrásától. Ezért erre csak a számunkra történő jogszabályok időbeni, részletes tájékoztatásának, az átképzés és magyar nyelv tanulása egyidejű biztosításával, és a munkaerőpiacra fokozatos és arányos bevezetésével kerülhet sor. Ennek hiányában a megélhetési lehetőségünk megfosztásának mellőzése, azaz a méltányosság alkalmazható.
- Az Alaptörvény idézett rendelkezései alapján a jogállamiság elvébe ütközik és a mi emberi szabadságjogunkat sérti Kúria megállapítása, mely szerint mi jártasak vagyunk a magyar nyelvben és az ügyünket érintő jogszabályokban. Erre csak akkor került volna sor, ha mi lemondtunk volna a magyar nyelv- és jogi tudásunk hiányát beismerő nyilatkozatunkról. Mi az eljárások kezdetétől befejezésükig következetesen nyilatkoztunk, hogy nem vagyunk jártasak a jogszabályokban, a magyar nyelvet nem értjük, a beadványunkat tolmács fordítja le, emiatt a Kúria nem juthat más következtetésre.
- Az Alaptörvény idézett rendelkezései alapján a jogállamiság elvébe ütközik és a mi emberi szabadságjogunkat sérti Kúria döntése, miszerint a költségmentességi eljárásban költségmentességet kell kérni és nekünk kell viselni az anyanyelv használatáért járó költségeket. Erre csak akkor került volna sor, ha a kérdéses eljárás nem tartozna az Sztv. 16. §-a alá, és a Ket. 5. § és Pp. 7. § alapján időbeni, hiteles tájékoztatást kaptunk volna az anyanyelvünk használatáról és költségünknek viselési módjáról, és hatóság / bíróság felhívott volna minket a fordítási költségek önkéntes viseléséről szóló nyilatkozatunk megtételére.

Az Alaptörvény és a nemzetközi emberjogi egyezmények egyaránt garantálják az alapvető emberi jogunknak tiszteletben tartását. Az Alaptörvény szabadságjogokat biztosító szabályai az Alkotmánybíróság határozatai és állandó gyakorlata iránymutatásul szolgálhatnak azok értelmezéséhez.

Az államszervezet akkor működik demokratikusan, ha a demokratikus jogállamiság és az ahhoz kapcsolódó alkotmányos rend fenntartása és működtetése alapvető követelményként magában foglalja a szabadságjogok tiszteletben tartását és védelmét.

Az adott ügyünk egyedi sajátossága abban van, hogy az Sztv. 16. §-a alá tartozó eljárások kezdetétől befejezésükig mi következetesen nyilatkoztunk, hogy a magyar nyelvet nem tudjuk, a többéves kérelmünk ellenére az illetékes hatóságoktól magyar nyelvtanfolyamra és átképzésre lehetőséget nem kapunk, a beadványunkat az adósságunk fejében tolmácsunk fordítja le, egyetemi végzettség szerint nem vagyunk jogászok, ezért nem vagyunk jártasak a jogszabályokban, kértünk tájékoztatást a jogunk gyakorlásáról, azonban a velünk időben nem közölt és az általunk nem ismert jogszabályokat visszamenőleg nem tudjuk teljesíteni. Tény, hogy az eljáró I.-II. fokú hatóságok az I.-II. fokú közigazgatási hatósági eljárásokban mellőzték a bizonyítási eljárás elrendelését, és nem vitatóan elfogadták a fent említett nyilatkozatunkat.

a) A hátrányos megkülönböztetés tilalma

Az alapvető szabadságjogok védelmét szolgálja a diszkrimináció általános tilalmát tartalmazó alaptörvényi rendelkezés. A diszkrimináció tilalma azt jelenti, hogy a jognak mindenkit egyenlő méltóságú személyként kell kezelnie, azonos tisztelettel és körültekintéssel, az egyéni szempontok azonos mértékű figyelembevételével kell a jogosultságok és kedvezmények elosztásának szempontjait meghatározni. Az anyanyelvünk és létfenntartásunk egyetlen forrásának megfosztásakor nem hagyható figyelmen kívül az az alkotmányossági alapelv, miszerint a társadalmi egyenlőség, mint társadalmi érdek, megelőzhet egyéni érdeket, de nem kerülhet az egyén alkotmányos jogai elé. A nem alapjogokat érintő, bármely más szempont szerinti megkülönböztetés is alkotmányellenes, ha az az emberi méltósághoz való jog sérelmével jár.

Alkotmányossági szempontok alapján ezért nem adható más értelmezés a Pp. 1. §-ban, 2. § (1) bekezdésében, 3. § (2) bekezdésében, 7. §-ában, az Sztv. 5. § (1) bekezdésében, 16. §-ban, 140/A. § (3) bek. b) pontjában, a Ket. 1. § (1) és 4. § (1) bekezdéseiben, 5., 10-11. §-aiban, 29. § (11) bekezdésében foglalt tisztességes eljárás és hatékony jogorvoslat módját megállapító szabályoknak, mint az, hogy minket időben és hatékonyan kell tájékoztatni a jogszabályokról, figyelembe kell venni az ügyünk egyedi sajátosságát, amelyhez tartozik azon tény, miszerint mi nem vagyunk jártasak a jogszabályokban, a magyar nyelvet nem tudjuk, a beadványunkat a tolmácsunk fordítja le, a munkaügyi hatósággal együttműködünk, de önhibánkon kívül az átképzés és magyar nyelvű tanfolyam hiányában Magyarországon nem vagyunk munkaképesek. Minden más jogértelmezés az Alaptörvény XV. cikkének (2) bekezdésébe, a diszkrimináció tilalmába ütközik.

[redacted]

A Kúria a döntésében alkalmazta idő és idő, helyzet és helyzet közötti hátrányos megkülönböztetést. Az ellátás elvonásával hatóságok éhes halálra ítéltek minket és gyermekünket, azonban az Szt. 140/A. § (3) bek. b) pontját sértő idő előtti eljárás indításáért az eljáró hatóságoknak nem jár semmilyen következmény. Tény, hogy 2012. évben két jogcímű kérelmet terjesztettünk elő: a nyomtatványokon a jogosultságunk jogcímeként az állástalanságot, a beadványunkban egészségkárosodást jelöltünk meg, azonban az I.-II. fokú hatóság egyáltalán nem bírálta el az egészségkárosodásunkról szóló iratokat, hiánypótlásra nem hívott fel.

A Kúria a döntését kizárólag az alperes érveléseire alapozta, de az ügyünk egyedi sajátosságai és a kereseti kérelemhez kötöttség figyelembevételéről szóló Ket. és Pp. alapelveit, a perdöntő érvelésünket, a magyar nyelv tudásunk és jogi ismeretünk hiányáról tett nyilatkozatunkat teljes mértékben figyelmen kívül hagyta, ami velünk szemben diszkrimináció, valamint a jog nem rendeltetésszerű gyakorlását jelenti az ítélkezés eszközével, így joggal való visszaélést valósított meg.

Minket, a magyar társadalomhoz tartozó embereket, a jogalkalmazás nem diszkriminálhat a magyar nyelv nem tudásunk, anyagi helyzetünk és egészségünk szerint sem. Jogértelmezéssel nem ruházható fel a Kúria ítéletének tartalma, amely diszkriminál minket oly módon, hogy nekünk, a magyar nyelvet és jogszabályokat nem tudó rászoruló embereknek, olyan visszamenőleg közölt jogszabályokat kell teljesíteni, amelyekről 2011. évben nem tájékoztattak, amelyeket csak a jogosultságunkat megszüntető 2012. évi határozatokban közöltek. Nem szünteti meg ezt a diszkriminációt az a Kúria jogértelmezése, miszerint a méltányosság gyakorlására jogszabályi lehetőség nincs, hiszen a kérdéses eljárások induló pontját képező, a jogosultságunkat megállapító 2011. évi határozatok egyértelműen rögzítették a ránk vonatkozó önhiba kívülisége gyakorlatának lehetőségét, kimondva, hogy mi a közfoglalkoztatásban nekünk fel nem róható okból nem veszünk részt. A magyar nyelv tanulásához és az átképzésre való jogosultságunk megszerzése esetén mi Magyarországon munkaképesek leszünk, csak azután következhet be az ellátásra való jogosultságunk megszüntetése. Ez lehet méltányos, diszkriminációmentes megoldás az ügyünkben. Az alkotmányossági szempontok alapján az ellátásra való jogosultságunk megszüntetése csak fokozatosan és arányosan, az egyéni érdekünkre figyelemmel vezethető be, emiatt Ket. a 1. § (1) bekezdésében kötelezi a hatóságokat a hatáskörüket az adott ügy egyedi sajátosságaira tekintettel gyakorolni. A jogosultságunk megszüntetése ezzel szemben olyan jogmegvonást jelent, amely csak az alkotmányosság kritériumainak megfelelően hajtható végre. Ilyen alkotmányossági szempont a diszkrimináció tilalmának érvényesítése, vagyis az ügyünk egyedi sajátosságait körültekintéssel és azok figyelembevételével kell meghatározni.

A diszkrimináció tilalmának érvényesítése végett alkotott 2003. évi CXXV. törvény a 8-9. §-ban a közvetlen (az anyanyelv, egyéb helyzet, egészségi állapot), és közvetett hátrányos megkülönböztetést definiálja. Utóbbi szabály lényege, hogy a megkülönböztetés látszólag semleges feltételen alapul, mégis minket lényegesen nagyobb mértékben érint. Az ellátásunkra való jogosultság megállapítására vonatkozó jogszabályok alkalmazása csak akkor nem valósít meg diszkriminációt, ha a jogosultságunk megállapítását a Ket. 1. § (1) bek.-ében előírt alapján, az egyéni szempontok figyelembevételével határozzák meg.

Az **Egyezmény** és az ahhoz tartozó kiegészítő jegyzőkönyvek kihirdetéséről az 1993. évi XXXI. törvény rendelkezik. Az **Egyezmény** 14. Cikke az Alaptörvény szabályával azonosan tartalmazza a megkülönböztetés tilalmáról szóló rendelkezést.
A joggal való visszaélés tilalmát az **Egyezmény** 17. Cikke fogalmazza meg: "az **Egyezmény** egyetlen rendelkezését sem lehet úgy értelmezni, hogy az bármely állam számára jogot biztosítana olyan cselekedet végrehajtására, amely az **Egyezmény**ben foglalt jogok és szabadságok megsértésére vagy az **Egyezmény**ben meghatározottnál nagyobb mértékű korlátozásra irányul".

Nem alkalmazhatók a Kúria ítéletének rendelkezései az Alaptörvény szabadságjogokat tartalmazó szabályaiba ütközően. A jogosultságunk megszüntetése alaptörvény-ellenes, mert az az emberi méltósághoz való jogunk sérelmével járt.

b) A demokratikus jogállamiság alapelvének biztosítása

A demokratikus jogállam alapkövetelményét alkotó jogbiztonságot szüntette meg idő előtt megvont ellátás és az anyanyelv megfosztása, mivel minket váratlanul, szükségtelenül és indokolatlanul idő előtt megfosztottak a minimális megélhetési forrástól, súlyos testi és lelki szenvedéseket okozva, és a díjtalan közvetítési és tolmácsolási munkára kényszerítettek. A Kúria alaptörvény-ellenes jogalkalmazása a megszerzett (megélhetési forrás) és alanyi jogon járó (anyanyelvhasználat, magyar nyelv megértése)

[redacted]

jogosultságunktól való megfosztást eredményezte, annak következményét a jogbiztonságra való figyelemmel kell levonni. Az Alkotmánybíróság gyakorlatában a jogbiztonság szorosan a jogállamiság alkotmányjogi elvéhez kapcsolódik. Az adott jogvédelmi szint garantálásának egyik módja a szerzett jogok védelme. A szerzett jogok védelme a jogállamiság legfontosabb elemét képező jogbiztonság alapján áll fenn. A Kúria a döntésében megállapítva, hogy az I. fokú hatóság a felülvizsgálatokat előbb indította, mint ahogy az egy év eltelt, teljes mértékben figyelmen kívül hagyta tényállításunkat, miszerint az idő előtti eljárás indítása a testi és lelki egészséghez, a fájdalommentes életvitelhez, az anyanyelvhez, az emberi méltósághoz való alapvető jogaink, a megszerzett jogosultságunknak korlátozását eredményezte.

Az Sztv. 140/A. § (3) bek. b) pontja értelmében a felülvizsgálatot az aktív korúak ellátására szerzett jogosultságot megállapító 2011. évi határozatok jogerőre emelkedésétől számított egy év elteltével kell indítani. Emiatt a 2012. évi felülvizsgálatot leghamarabb [redacted] esetén 2012.06.06-án, [redacted] esetén 2012.08.01-én kellett volna indítani. Az I. fokú hatóság, megsértve az Sztv. 140/A. § (3) b) pontját, felülvizsgálatot több, mint három hónappal korábban indította, ezáltal idő előtt megfosztott minket a 2011. évben megszerzett jogosultságtól, legalább három havi minimális megélhetési forrástól.

A jelen ügy tárgyát képező esetekben, a 2012. évi I.-II. fokú közigazgatási határozatok tartalma szerint, az I.-II. fokú hatóság olyan visszamenőleg közölt jogszabályoknak teljesítését ellenőrizte és követelte, amelyekről 2011. évi határozatokban nem tájékoztattak minket, amelyeket a jogosultságunkat megszüntető 2012. évi határozatokban először közöltek velünk. Jelen ügyben a 2011. évi határozatok hatóság tájékoztatási kötelezettsége vonatkozásában bírnak perdöntő jelentőséggel, hiszen az ügy érdeme az, hogy a 2011. évi határozatokban közölt jogszabályok alapján mi teljesítettük-e a feltételeket, amelyek igazolják az ellátásra való jogosultságunk további fennállását. A 2011. évi határozatok arról szólnak, hogy mi a nekünk fel nem róható okból nem veszünk részt közfoglalkoztatásban, a jogerős döntés után egy éven belül 30 napi fizetendő háztartási munkát / munkaviszonyt kell létesíteni. A csatolt bírósági ítélet szerint a [redacted] a vizsgált időszakban munkaviszonyt létesített, azonban a munkáltatója nem fizetett ki neki munkabért. Egymásnak kölcsönösen adott igazolásaink tanúsítanak olyan háztartási munkavégzést, mely az adósságunk fejében kereső tevékenységnek minősül. A 2011. évi határozatokhoz képest mi maradéktalanul [redacted] duplán) teljesítettünk kereső tevékenységet, ami szükséges az ellátásunk további folyósításához. A Kúria nem vitatta az adósságunk fejében teljesített kereső munkánk tényét. Az előzményi határozatokat hatályban tartó Kúria a visszamenőleg, későn közölt jogszabályoknak teljesítését hiányolta az ellátásunk megszüntetésének okaként, ami ütközik az Alaptörvény 28. cikkébe, mert ellentétes a józan ésszel. Lehetetlen visszamenőleg teljesíteni feltételeket, amiket előbb nem közöltek.

A szerzett jogok védelme elsősorban a megfelelő felkészülési idő jogbiztonsági követelményének biztosítását jelenti az alapjogokba való állami beavatkozás esetére. Álláspontunk szerint mi, a 2011. évi határozatokhoz képest maradéktalanul teljesítettük a kereső tevékenységet, ami szükséges az ellátásunk további folyósításához, hiszen lehetetlen visszamenőleg teljesíteni feltételeket, amiket előbb nem közöltek.

A jogállam nélkülözhetetlen eleme a jogbiztonság, amely az állam kötelességévé teszi, hogy a politikai törekvéseket az Alaptörvény keretei között, a garanciális rendelkezések tiszteletben tartása mellett valósítsa meg. Az Alkotmánybíróság a 7/1991.(II.28.) AB határozatában mutatott rá arra, hogy az állam akkor nyúlhat az alapvető jog korlátozásának végső eszközéhez, ha egyéb alkotmányos célok védelme más módon nem érhető el és a korlátozás csak olyan mértékű lehet, amennyi ezekhez feltétlenül szükséges.

A megszerzett jogosultságunk védelme a megfelelő felkészülési idő jogbiztonsági követelményének biztosítását jelenti az alapjogokba való állami beavatkozás esetére. A szerzett jogokat az állam bármikor megvonhatja, azonban alkotmányosan csak olyan módon teheti meg, amely a szükségesnél nem nagyobb mértékben, arányosan avatkozik be a magánéletünkbe, a jogmegvonást fokozatosan, a szabadságjogainkat biztosítva vezeti be. A demokratikus jogállam alapkövetelményét alkotó jogbiztonságot szüntette meg az ellátásra való jogosultságunk azonnali megvonása, mivel minket váratlanul, szükségtelenül, indokolatlanul megfosztott a súlyos fájdalmakkal járó hátrányos életkörülményekre való felkészülés lehetőségétől. Esetünkben az egyetlen megélhetési forrás megvonása akkor nem alkotmányellenes, ha biztosítva lenne államilag támogatott magyar nyelv tanulásán keresztül a magyar társadalomba való beilleszkedés. Az ellátásunknak azonnali - az egyéni körülményünknek, elsősorban a magyar nyelvtudásunk hiányát teljes mértékben figyelmen kívüli hagyó - megfosztása az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésébe, a demokratikus jogállamiság deklarált normavilágába ütközik.

[redacted]

c) Az emberi méltóság védelme

A létfenntartásunk egyetlen forrásának és anyanyelvünk megfosztása, a fordítások kényszerű közvetítésünk eredményeként gyökeresen megváltozott életkörülmények közé, kiszolgáltatott élethelyzetbe kerültünk a fiunkkal együtt, emiatt az emberi méltóságunk súlyosan sérült. Az anyanyelvünk díjtalan és az adósságunk nélküli használatát több törvényi védelem biztosítja. Az Sztv. 16. § szerint a költségmentes eljárásokban a tolmácsolási / fordítói költségeket a közigazgatási eljárásban hatóság, a perben bíróság kötelesek viselni, ezért a díjtalan közvetítési és tolmácsolási munkára nem kényszeríthetnek minket. A Magyarországon élő nemzetiségeknek joguk van az anyanyelvhasználathoz (XXIX. cikk (1) bekezdés).

A jogállamiságnak való megfelelés magában foglalja az Alaptörvény valamennyi rendelkezésének egyidejű érvényesülését, beleértve ebbe az emberi szabadságjogok tiszteletben tartását és védelmét is (Alaptörvény I. cikk (1) bekezdés). A létfenntartásunk egyetlen forrásának megvonása egyaránt sérti az emberi méltóságunkat (II. cikk), magán- és családi életét (VI. cikk (1) bekezdés), a tulajdonhoz való jogát (XIII. cikk (1) bekezdés), és a hátrányos megkülönböztetés tilalmába ütközik (XV. cikk (2) bekezdés).

Az emberi méltósághoz való jog azt jelenti, hogy van az egyén autonómiájának, önrendelkezésének egy olyan, mindenki más rendelkezése alól kivont magja, amelynél fogva az ember nem válhat eszközzé, tárggyá. Az emberi méltóság oszthatatlan és korlátozhatatlan, ezért minden emberre egyenlő (64/1991. (XII.17.) AB határozat). Az Alkotmánybíróság a 37/2011.(V.10.) AB határozatában fejtette ki az emberi méltósághoz való jog tartalmát a következők szerint: „...az emberi méltóságnak az illetéktelen állami beavatkozást elhárító funkciója van....az emberi méltóság védelme megköveteli azt, hogy az állam tartózkodjon olyan intézkedések törvénybe foglalásától, amelyek alkalmazása - a jogszabályi környezetből felismerhetően - súlyosan veszélyezteti a magánszemély és a vele együtt élő közeli hozzátartozók megélhetését. Az emberi méltóság minden tárgyi jog megalkotásánál és alkalmazásánál a legfőbb alkotmányos vezérlő elv, az alkotmányos alapjogok, értékek és kötelezettségek rendszerének a tényleges alapja. Az alapjogoknak anyagi tartalma van, és ez a tartalom az emberi méltóságból ered. Az egyes alapjogokat kifejezetten az emberi méltósággal, mint „anyajoggal" összefüggésben, azzal együtt, arra tekintettel kell értelmezni. Állami beavatkozást megvalósító törvénynek egyensúlyt kell teremtenie a személyek jogmentes magánszféráját védő alapvető jogok és a törvényben megcélzott társadalmi, politikai, gazdasági érdekek között. Ezek egyoldalú, kizárólagos és differenciálatlan érvényesülésekor alapos okkal lehet hivatkozni az alapvető jogok, végső soron az emberi méltóság védelméhez való jog sérelmére."

Az aktív korúak ellátására szerzett jogosultságunkról szóló 2011. évi határozatokban közölt feltételeket nem lehet 2012. évben visszamenőleg megváltoztatni anélkül, hogy számunkra biztosítva lenne a megfelelő felkészülési idő az új feltételek teljesítésére és lehetőség a helyzetünknek méltányos rendezésére. Ilyen visszamenőleges megváltoztatással szemben alapjogi védelemben részesülünk. Ez az alapjogi védelem illet meg minket is a szabadságjogainkat sértő jogalkalmazás esetén. A nekünk 2011. évi határozatokban jogszabályok jelölése nélkül közölt feltételeket mi, a teljes szegregációban élők, korlátozott lehetőségünk szerint teljesítettük, ezáltal megszereztük a jogosultságunkat a minimális megélhetési forrásra, ami magánéleti szabadságunkat biztosítja. Ezekre alapozhatjuk emberi méltóságunkat, és azok létformáit, mint a rendelkezési jogunkat, az önazonossághoz, a magánszférához való jogunkat, a személyiség szabad kibontakoztatásához való jogunkat.

A minimális megélhetésre szerzett, de megvont jogosultságunkra vonatkozó Kúria önkényes, egyoldalú jogalkalmazása nem sértheti meg a személyiségi jogunkat, nem hozhat létre olyan élethelyzeteket, amelyek magánéletünket szétzilálja, jó hírnevünket sérti, az egészségünket éhséggel károsítja, a megélhetésünket súlyosan veszélyezteti. Az egyetlen megélhetési forrás megfosztása önmagában alkotmánysértő. A testi és lelki egészséghez, a fájdalommentes életvitelhez, az anyanyelvhez, az emberi méltósághoz való jogok védelme esetünkben - az éhséggel való kínzás elkerülése érdekében - államilag támogatott magyar nyelv tanulásán keresztül a magyar társadalomba való beilleszkedés jelenti a jogbiztonsági követelmény biztosítását az alapjogokba való állami beavatkozás esetére.

A megszerzett jogosultságot az állam bármikor megvonhatja, azonban alkotmányosan csak olyan módon teheti meg, amely a szükségesnél nem nagyobb mértékben avatkozik be az ember életébe.

[redacted]

d) A tulajdon védelme

Az adott ügyünkben hatóságok nem vitatták azon tényt, miszerint részünkre, az illetékes munkaügyi hatósággal együttműködő ügyfeleknek, a magyar állam nem tud biztosítani megfelelő tanulást, átképzést, munkavégzést. Emiatt a magyar államnak el kell fogadnia az általunk igazolt munkavégzésünket, amelyet mi, teljes szegregációban élők, korlátozott lehetőségeinken belül teljesítünk az ellátásért cserébe. Ez volt az ellenszolgáltatásunk a minimális megélhetési lehetőségünkért. Ezen az elvi alapon vonható a 22 800 forint megélhetési lehetőségünket képező aktív korúak ellátása az alapjogi védelmet élvező tulajdoni körbe.

Az adott ügyünkben nem volt vitás azon tény, miszerint az eljárások során kértük a magyar nyelv megértését és az anyanyelv használatának biztosítását. Az eljárások során keletkezett magyar nyelvű iratoknak-, újabb jogszabályoknak-, az anyanyelvű beadványunknak az általunk teljesített kényszerű közvetítése, mint jelentős piaci / vagyoni érték, az alapjogi védelmet élvező tulajdoni körbe vonható.

A megélhetési lehetőségre - az ellátásra - szerzett jogosultságunk, az eljárások során keletkezett iratanyag lefordításának kényszerű közvetítésünk az alkotmányos tulajdonvédelem alá vonása differenciált megítélés alá eshet. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a tulajdoni alapjogvédelem kiterjed a polgári jogilag nem tulajdonnak minősülő vagyoni értékű jogokra is (17/1992.(III.30.) AB határozat). Amikor az egyéni autonómia védelméről van szó, az alapjogi tulajdonvédelem kiterjed a tulajdonnak szerepét átvevő vagyoni jogokra, a konkrét esetünkben az életmentő szociális alapú jogosítványokra, a magyar nyelv megértése- és az anyanyelv használatának biztosítására.

A tulajdonjog valamely elemének a korlátozása csak akkor jár a tulajdonjog - mint alkotmányos alapelv - korlátozásával, ha nem elkerülhetetlen, továbbá, ha a korlátozás súlya az elérni kívánt célhoz képest aránytalan (2299/B/1991. AB határozat, ABH 1992., 570.). Álláspontunk szerint aránytalannak kell tekinteni a tulajdonkorlátozásunkat, hiszen mi határozottan nyilatkoztunk, hogy a megvont ellátás az éhséggel való kínzást jelenti számunkra és gyermekünknek. A Kúria döntése, mellyel a méltányosság alkalmazása nélkül jóváhagyta a tulajdonunk - ezen belül a magyar nyelv megértésének, az anyanyelv használatának, a minimális szintű megélhetésünknek - megfosztását, alapjogi sérelmet okozott számunkra. Ezen megfosztás a tulajdonunkat, valamint emberi méltóságunkat közvetlenül érintette, mivel a testi és lelki egészséghez, a fájdalommentes életvitelhez való jogunkat szüntette meg. Ez alkotmányosan csak arányosan, a szükségesség mértékéig, az anyanyelv használati jogunk esetén annak teljes körű biztosításával érintheti a tulajdonhoz- és az emberi méltósághoz való jogot. A Kúria alaptörvény-ellenes döntése miatt a közigazgatási és bírósági eljárásokban a vonatkozó anyagi és eljárási jogszabályok nem érvényesültek, mi máig áldozatok vagyunk.

Az esetünkben nem lehet a hozzájárulásunk nélkül beavatkozni a magánéletünkbe és helyettünk dönteni a magyar nyelv- és jogi tudásainkról, díjtalan tolmácsolási munkára kényszeríteni minket és gyermekünket, a hatósági határozatokban nem jelölt és az általunk nem ismert jogszabályoknak teljesítését visszamenőleg követelni, eközben éhséggel kínozni minket. A nekünk törvényesen járó ellátást pedig az Alaptörvényben foglalt jogelvekkel összhangban nem lehet brutálisan, azonnal megvonni. A Kúria általi hibás jogalkalmazás eredményként az Alkotmánybíróság gyakorlata alapján alkotmányos védelem alá eső tulajdoni korlátozás valósult meg. Az Alkotmánybíróság a 64/1993.(XII.22.) AB határozatban mutatott rá arra, hogy a tulajdon „elvonása" alkotmányjogi értelemében nem feltétlenül a polgári jogi tulajdonjog elvesztése. Az alapjogként védett tulajdon tartalmát a mindenkori (alkotmányos) közjogi és magánjogi korlátokkal együtt kell érteni. Az Alkotmány a tulajdonjogot, mint az egyéni cselekvési autonómia hagyományos anyagi alapját részesíti alapjogi védelemben. Az alkotmányos védelemnek úgy kell követnie a tulajdon társadalmi szerepének változását, hogy közben ugyanezt a védelmi feladatot elláthassa.

A tulajdonhoz való alapvető jog védelmében a minőségi határvonal ma már nem a tulajdon „korlátozása" és polgári jogi értelemben vett „elvonása" között húzódik. Az alkotmányossági kérdés az lett, hogy milyen esetekben kell a tulajdonosnak a közhatalmi korlátozást minden ellenszolgáltatás nélkül eltűrnie, illetve mikor tarthat igényt kártalanításra tulajdonosi jogai korlátozásáért.

Az Alaptörvény a tulajdonhoz való jogot emberi alapjogként kezeli. A törvény a tulajdonjog lényeges tartalmát nem korlátozhatja. A tulajdonhoz való jogotkorlátozás esetében az Alkotmánybíróság mindig a szükségességi és arányossági tesztet alkalmazza. Az alapjogi tulajdonvédelem sajátosságai miatt az állami beavatkozás alkotmányossága megítélésének súlypontja, az alkotmánybírósági értékelés voltaképpeni tere a cél és az eszköz, a közérdek és a tulajdonkorlátozás arányosságának megítélése lett. Álláspontunk szerint aránytalannak és szükségtelennek kell tekinteni a tulajdonunk, az ellátásunk azonnali megvonását, mert az

[redacted]

ellátásunkra való jogosultság megszerzésének jogi feltételei utóbb hiányosnak, nem egyértelműnek és visszamenőleg megváltoztatottnak bizonyultak, és nem adtak számunkra sem megfelelő felkészülési időt az új feltételek teljesítésére, sem lehetőséget a helyzetünknek méltányos rendezésére.

Az Alkotmánybíróság tulajdonvédelmi felfogása összhangban van az **Egyezménnyel** és az Emberi Jogi Bíróság ítélkezésével. A „javak békés élvezetéhez" való jog szélesebb védelmet nyújt a technikai értelemben vett, polgári jog szerinti tulajdonénál. Az **Egyezmény** Kiegészítő Jegyzőkönyvének 1. Cikke rendelkezik a tulajdon védelméről. Ennek alapján minden személynek joga van javai tiszteletben tartásához. Senkit sem lehet tulajdonától megfosztani, kivéve, ha ez közérdekből és a törvényben meghatározott feltételek, valamint a nemzetközi jog általános elvei szerint történik. Az **Egyezmény** megerősíti azt az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata által érvényesített jogelvet, hogy az ember életébe az állam csak a szükséges mértékben és arányosan, a köz érdekében avatkozhat be.

Esetünkben a megélhetésünk minimális mértékét biztosító ellátást az Alaptörvényben foglalt jogelvekkel és a magyar állam nemzetközi kötelezettségvállalásaival összhangban, a számunkra magyar nyelv tanulása és szükséges átképzés biztosítása után lehet megszüntetni, hogy az diszkriminációmentesen, az emberi szabadságjogunk tiszteletben tartásával valósuljon meg, hiszen a Nemzeti Hitvallás szerint az emberi lét alapja az emberi méltóság.

Az egyetemi végzettségünk szerint nem vagyunk jogászok, ezért arról nincs tudomásunk, hogy konkrétan a kettő jogerős ítélet között melyre vonatkozik a 2011. évi CLI. törvény 27. §-a. Kérjük, bekérni szíveskedjenek az I. fokú Bíróságtól a 10.K.27.134/2013/53. számú eljárásnak teljes ügyiratanyagát, az anyanyelvünkön tájékoztatni minket a jogunk gyakorlásáról, és a döntést az anyanyelvünkre lefordítani.

Székesfehérvár, 2015.11.08. Tisztelettel:

Lefordítva: 2015.12.22. [redacted]

Melléklet: az I. fokú Bírósághoz 2015.11.12-én érkezett 2015.11.12-i beadvány [redacted]